ΕΩΑΛΗ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ

μνημόσυνον τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου

Ἐξεφώνησεν ἐμπνευσμένον λόγον ὁ κ. Τάκης Πετρόπουλος

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, πρώτην ἡμέραν τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου Ἐλευθερίου Βενιζέλου, καὶ ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἔδωσε τὸ «παρὸν» εἰς τὸ πανεθνικὸν προσκλητήριον κατὰ τρόπον ἐπιθλητικόν.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ κ. Νομάρχου πρόγραμμα, τὴν πρωΐαν ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου περιῆλθε τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, παιανίζουσα ἐθνικὰ ἐμβατήρια. Ἅπαντα τὰ δημόσια καὶ δημοτικὰ καταστήματα, ὡς καὶ πλεῖσται ἰδιωτικαὶ οἰκίαι, εἶχον σημαιοστολισθῆ.

Τὴν 11ην πρωΐνὴν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν ἐτελέσθη ἐπιμνημόσυνος δέησις, χοροστατοῦντος τοῦ Σου Μητροπολίτου Πατρῶν. Ἔξωθι τοῦ ἱεροῦ ναοῦ εἶχε παραταχθῆ τμῆμα Στρατοῦ καὶ ἔναντι αὐτοῦ εἶχε τοποθετηθῆ ἡ δημοτικὴ μουσικὴ πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν εἰς τοὺς προαερχομένους ἐπισήμους.

Παρέστησαν ὁ νομάρχης κ. Γεώρ. Τσιτσάρας, ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς ταξίαρχος κ. Γ. Κοτσάλης, ὁ γεν. γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου Προεδρίας κ. Βουρνᾶς, ὁ δήμαρχος κ. Ἀπόστολος Τσιτσάρας, οἱ κ. κ. Νικ. Βέτσας καὶ Κ. Φαρμακίδης καὶ τὰ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὁ τέως ὑπουργὸς καὶ βουλευτὴς κ. Γεροκωστόπουλος, ὁ τέως βουλευτὴς κ. Καρασπήλιος, ὁ ναυτικὸς διοικητὴς καὶ ὁ λιμενάρχης, ὁ ἀνώτερος διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Φρουρᾶς Πατρῶν καὶ τῆς Χωροφυλακῆς, οἱ προέδροι τοῦ Δικηγορικοῦ καὶ Ἰατρικοῦ Συλλόγου, ὁ προεδρεύων τῶν Ἐφετῶν κ. Κοκκινόπουλος καὶ ἄλλοι δικαστικοὶ καὶ ἐπιστήμονες, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου, τὰ προεδρεῖα πολλῶν ἄλλων σωματείων καὶ ὀργανώσεων, οἱ προϊστάμενοι δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ὁ προεδρεῖον καὶ μέλη τοῦ συλλόγου Κρητῶν τὸ «Ἀρκάδι» καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ ἐπιμνημόσυνος δέησις ἐτελέσθη εἰς ἄκραν κατανυκτικότητα, ἡ ὁποία ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν, κατὰ τὸ «Λιγία ἡ Μνήμη» ἡ μουσικὴ ἐπαιάνιζε πένθιμα ἐμβατήρια. Ἐν συνεχείᾳ ὁ ὁρισθεὶς παρὰ τοῦ κ. Νομάρχου ἐπίσημος ὁμιλητὴς τῆς ἡμέρας συμπολίτης δικηγόρος κ. Τάκης Πετρόπουλος ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι ἐμπνευσμένον λόγον, ὁ ὁποῖος προεκάλεσε ζωηρότατην ἐντύπωσιν καὶ ἐπεκροτήθη γενικῶς, μετὰ τὸ τέλος δὲ αὐτοῦ ὁ κ. Πετρόπουλος ἐπὶ ὥραν ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια καὶ ἐκδηλώσεις ἐπιδοκιμασίας ἐκ μέρους τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν συμπολιτῶν μας. Ὁ λόγος τοῦ κ. Πετροπούλου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Μὲ τὴν εὐλογίαν Σας, Σεβασμιώτατε, θὰ ἀπευθυνθῶ κατ' ἀρχὴν εἰς τὸν Ἀξιότιμον Κύριον Νομάρχην διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἐπὶ τῇ προσγενομένῃ μοι ὑψίστῃ τιμῇ νὰ μοῦ ἀναθέσῃ τὴν βαρυσήμαντον ταύτην ἐντολήν. Διότι ἀποτελεῖ ἀληθῶς τιμὴν ἀνυπολογίστου ἀξίας νὰ ἐντέλλεταί τις ὅπως ὁμιλήσῃ διὰ τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον. Καὶ ἀποτελεῖ ἀκόμη ἀσύγκριτον δι' ἐμὲ εὐτυχίαν νὰ ὁρίζωμαι ἐπισήμως ὁ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ὑμνητὴς τοῦ Μεγάλου Ἕλληνος.

Ἀλλ' ἐὰν τοιαῦτα συναισθήματα μὲ κατακλύζουν ἀπὸ προχθές, ὅταν μοὶ ἀνετέθη καὶ ἀπεδέχθην τὴν ἐντολήν, δὲν ἀποκρύπτω ὅτι καὶ μυστικός τρόμος μὲ κατέχει, καταλαβόντατο ἰδίον τοῦτο βῆμα. Τὸ νὰ ἀναφέρεταί τις εἰς τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον δὲν εἶναι ἔργον εὔκολον. Διὰ νὰ ὑμνολογήσῃ τις τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ μεγαλειῶδες Ἐθνικὸν Ἔργον τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου χρειάζεται λύρα Ὀρφέως, ποιητικὸν οἶστρον Ὁμήρου, στοχασμὸν Πλάτωνος, ἱστορικὴν ἱκανότητα Ἡροδότου, εὐγλωττίαν Δημοσθένους καὶ τὸν θεῖον φωτισμὸν τοῦ Παύλου. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα λείπουν ἀπὸ ἐμέ. Καὶ εἶναι εὐνόητον τὸ δέος τῆς ψυχῆς μου ἐνώπιον τῆς προσπαθείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδύομαι.

Ὅταν πρὸ 100 ἀκριβῶς ἐτῶν, ὡσὰν σήμερον, ὅταν τὴν 23ην Αὐγούστου 1864 ἐγεννᾶτο εἰς τὶς Μουρνιὲς τῆς Κρήτης τὸ πέμπτον ἄρρεν τέκνον —οὐδὲν ἐκ τῶν προηγουμένων εἶχεν ἐπιζήσει— τοῦ Κυριάκου Βενιζέλου, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ἐθνεγέρτης, ὁ Ἐθνικὸς Ἀρχηγός, ὁ Ἐθνάρχης τῶν Ἑλλήνων Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Τοιαύτην ἱστορικὴν ἐπέτειον τιμᾷ σήμερον τὸ Πανελλήνιον. Καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος πρωτοστατεῖ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς συμπληρώσεως τῆς πρώτης ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς γεννήσεως Ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλει τὴν ὑπόστασίν του, τὴν ἀναμόρφωσίν του καὶ τὴν παρουσίαν του ἔκτοτε μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν τῆς συγχρόνου Ἐποχῆς.

Εἰς τὴν Κρήτην ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐμφάνισιν δίδει τὰ δείγματα τῆς ψυχικῆς του δυνάμεως, τῆς ψυχικῆς του μεγαλειότητος. Ἀλλὰ φθάνει εἰς τὴν ἀποθέωσιν μὲ τὸν ἐξορμόν του εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία μέχρι τότε ὡμοίαζε μὲ «παληὸ καλύβι», τὸ ὁποῖον ἐφιλοξενοῦσε πολλοὺς πτωχοὺς μουσαφιρέους. Οἰοσδήποτε ἄλλος Κρὴς Ἡγέτης δὲν θὰ ἔδιδεν εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς πολιτικῆς του προσπαθείας ἐν Κρήτῃ τόσον εὐρεῖαν μορφὴν καὶ προοπτικήν, ὅσον ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ἐκεῖ ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ἀποβλέπων ὄχι ἁπλῶς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἰδιαιτέρας του Πατρίδος, τῆς ἡρωοτόκου Κρήτης, ἀλλ' εἰς τὴν πανεθνικὴν ἀποκατάστασιν τῶν Ἑλλήνων, ἀφ' οὗ 14ετὴς ἀκόμη μαθητὴς εἶχε χαράξει ἐπάνω εἰς ἕνα γεωγραφικὸν χάρτην τοῦ ἐν Χανίοις ἐμπορικοῦ καταστήματος τοῦ πατρός του τὰ ὅρια τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν ἀκροατῶν του.

Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Κρήτην διὰ τὰς Ἀθήνας τὸ 1910, ὅπου εὗρε χάος καὶ ἐντροπῆν, ἀβεβαιότητα καὶ ἀθεράπευτον ἀκοδαιμονίαν. Διεθνὴς ἀνυποληψία ἐκάλυπτε τὸ ἐν πτωχεύσει διατελοῦν Ἑλληνικὸν Κράτος τῆς Μελούνας. Οὐδεὶς ἤλπιζεν ἕως τότε ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸ θνησιμαῖον ἐκεῖνο Κράτος Ἀλλ' ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος διαλύει τὸν Ἐθνικὸν Χειμῶνα τῆς γενικῆς ἀπαισιοδοξίας καὶ μεταγγίζει εἰς ὅλους τὴν φλόγα τῆς ἀναδημιουργίας, ἡ ὁποία κατέκαιε τὴν καρδίαν του.

Καὶ ἐντὸς δύο μόνον ἐτῶν πραγματοποιεῖ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων, τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ ἐν παντοίᾳ πτωχεύσει Ἑλληνικοῦ Κράτους τοῦ 1910 εἰς εὐγονομούμενην Πολιτείαν, εἰς κράτος ἰσχυρὸν καὶ ἐπιβαλλόμενον πλέον εἰς πάντας, φίλους καὶ ἐχθρούς, ὑπολογιζόμενον διεθνῶς καὶ εὐδαιμονέστατον ἐσωτερικῶς. Τὴν κυβερνητικὴν ἐκείνην περίοδον θὰ νοσταλγοῦμεν πάντοτε ὡς ἕνα ἀπολεσθέντα ἐθνικὸν παράδεισον.

Καὶ ἀμέσως ὁδηγεῖ τὸ Ἔθνος εἰς τὴν μεγάλην ἐξόρμησιν, ἡ ὁποία καταλήγει εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους, εἰς τὴν ἀνασύστασιν τῆς Ἑλληνοβυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας τῶν πέντε θαλασσῶν καὶ τῶν δύο ἠπείρων μὲ ἐπιστέγασμα τὴν Συνθήκην τῶν Σεβρῶν, ἡ ὁποία ἀπέδειξε τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον τὴν μεγαλειτέραν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τῆς ἱστορίας μας Ἑλληνικὴν Μεγαλειότητα. Καὶ οἱ παλαιότεροι θὰ ἐνθυμοῦνται πόσον ἐθαμβώθησαν ὅλοι οἱ ἐνοικοῦντες εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς δόξης, ἡ ὁποία κατηύγαζε τότε τὸν Δημιουργὸν καὶ τὴν Δημιουργίαν του.

Τί καὶ ἂν ἐπιστρέφοντα μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν εἰς τὴν Πατρίδα του, τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησε καὶ τόσον ὑπηρέτησεν, εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Λυὼν, τὸν ἔπληττον δολοφόνα ὅπλα ἀπαισίων δῆθεν Ἑλλήνων; Μετὰ τινας ἑβδομάδας, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1920, εἰς τὸ Ζάππειον τῶν Ἀθηνῶν οἱ Δήμαρχοι καὶ οἱ Κοινοτάρχαι τῆς Ἐλευθέρας Μεγίστης Ἑλλάδος ἐστεφάνωναν τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον μὲ χρυσῆν δάφνην εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνευφήμουν Αὐτὸν ὡς Νικητὴν Ὀλυμπιονίκην εἰς τὰ Μεγαλοπρεπέστερα τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος Ὀλύμπια.

Αἱ ἐκδηλώσεις ὅμως τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου τοῦ Βενιζέλου συνεχίζονται. Ὅταν ἐξ αἰτίας τῆς ἰδικῆς μας λιποψυχίας βραδύτερον βλέπει θρυμματίζεται τὸ ὑπ' Αὐτοῦ φιλοτεχνηθὲν ὑπέρλαμπρον ἐθνικὸν μας οἰκοδόμημα, ὑψώνει καὶ πάλιν τὸ πελώριον ἀνάστημά του καὶ διασώζει ἀκεραίαν τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα τοῦ Ἕβρου καὶ μεταμορφώνει τὸ «παληὸ καλύβι» μὲ τοὺς προσφυγόντας ἐκ τῶν ὑπερποντίων Ἑλληνικῶν ἐδαφῶν τραγικοὺς ἀδελφούς μας εἰς ἕνα ἐπιθλητικὸν μέγαρον ἐθνικῆς συγκεντρώσεως, μεταδίδει νέαν πνοὴν εἰς τὴν ζωήν μας καὶ κατευθύνει εἰς τὴν δημιουργίαν εἰρινικοῦ Νεοελληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Καὶ ἔκτοτε, παρὰ τὰς ἐνσκηψάσας διεθνεῖς θυέλλας, τὸ ἑλληνικὸν κράτος σταθερὸν προχωρεῖ καὶ συνεχίζει τὸν δρόμον τῆς ἱστορίας του, φωτιζόμενον διαρκῶς ἀπὸ τὸ βενιζέλειον φῶς, τὸ ὁποῖον ἐκπέμπεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βηθλεέμ, τὸ ἱστορικὸν Ἀκρωτήρι, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπαύεται πλέον τὸ φθαρτὸν σκήνωμα τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου μετὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς Του εἰς τοὺς οὐρανούς, ὁπόθεν καὶ αὕτη ὡς λαμπρότατος Γαλαξίας ὑποδεικνύει καθ' ἑκάστην τὴν ὀρθὴν πορείαν μας εἰς τοὺς δρόμους τῶν μεγάλων πεπρωμένων τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ σεπτότερος καὶ στοργικώτερος πατὴρ καὶ ὁ μεγαλοφυέστατος ὁδηγητὴς τῆς ἱστορίας της.

Ἡ πάροδος τῶν ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ἔφυγεν ἀπὸ κοντά μας, διηύρυνε καὶ διευρύνει συνεχῶς τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς προσωπικότητός Του διὰ μέσου τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ὥστε τώρα, ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἐφεξῆς εἰς τοὺς αἰῶνας, νὰ ἔχῃ μόνον θαυμαστάς, νὰ ἑλκύῃ μόνον ζηλωτὰς καὶ νὰ συγκεντρώνῃ μόνον προσκυνητὰς τῆς ἀγλαοφανοῦς μνήμης Του.

Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τοῦτο τὸν μύχιον πόθον διερμηνεῦον τὸ ἑλληνικὸν κράτος προσέχεται μὲ εὐλάβειαν καὶ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου αἱ γενεαὶ τῶν Ἑλλήνων θὰ εὐλογῶσι διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ διὰ τῆς φωνῆς τῶν ζώντων καὶ διὰ τῆς ψυχῆς τῶν νεκρῶν ὡς τὸ πλέον εὐλογημένον ὄνομα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς.

Ἐκ τοῦ ναοῦ αἱ ἀνωτέρω ἀρχαὶ καὶ οἱ πολῖται μετέβησαν εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων εἰς τὴν πλατεῖαν Ὄλγας, ὅπου εἶχε παραταχθῆ τμῆμα Στρατοῦ καὶ ἡ δημοτικὴ μουσική. Ἐκεῖ, ἐν ᾧ αἱ σάλπιγγες παρήγγελλον τὴν τήρησιν σιγῆς, ὁ στρατὸς παρουσίαζεν ὅπλα καὶ ἡ δημοτικὴ μουσικὴ ἐπαιάνιζε τὸν ἐθνικὸν μας Ὕμνον, ὁ κ. Νομάρχης κατέθεσε στέφανον πρὸς τιμήν τοῦ Ἐθνάρχου, ἡ δὲ συγκίνησις πάντων εἶχε προσλάβει ἱερὸν χαρακτῆρα.

Τὰς ἑσπερινὰς ὥρας ἡ πόλις καὶ τὰ δημόσια, δημοτικὰ καὶ στρατιωτικὰ καταστήματα ἐφωταγωγήθησαν, ἀπὸ τῆς 7ης ἕως τῆς 9ης ὥρας ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου ἐπαιάνιζεν εἰς τὴν πλατεῖαν Τριῶν Συμμάχων ἐμβατήρια τῆς περιόδου 1910—1920 καὶ τὴν 9ην νυκτερινὴν ἡγήθη στρατιωτικῆς λαμπαδηφορίας, ἡ ὁποία περιῆλθε τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Οὕτως ἔληξεν ὁ κύκλος τῶν πρώτων ἑορταστικῶν ἐν τῇ πόλει μας ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ ἱστορικῇ ἐπετείῳ πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου.

Ἡ Τροχαία ὑπέβαλεν 64 μηνύσεις ἐντὸς ἑβδομάδος

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ἤτοι ἀπὸ 17 μέχρι 23 Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ τμήματος Τροχαίας ὑπεβλήθησαν 64 μηνύσεις καὶ ἐγένοντο 56 συστάσεις διὰ διαφόρους παραβάσεις.

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ Η ΑΣΚΗΣΙΣ ΒΡΑΧΥΠΡΟΘΕΣΜΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΕΙΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥΣ

Διὰ προσφάτου ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης ἐνεκρίθη ἡ ἀνάθεσις, δοκιμαστικῶς, τῆς ἀσκήσεως τῆς βραχυπροθέσμου πίστεως (ἀπὸ τῆς τρεχούσης καλλιεργητικῆς περιόδου) καὶ εἰς δέκα ἄλλους Συνεταιρισμούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ εἰς τοὺς κάτωθι:

1. Ἐλαιουργικὸν Πιστωτικὸν Συνεταιρισμὸν Ἀκράτας. — Αἰγίου.
2. Γεωργικὸν Πιστωτικὸν Συνεταιρισμὸν πωλήσεως καὶ ἐπεξεργασίας γεωργικῶν προϊόντων Ἀνδραβίδας—Λεχαινῶν.
3. Γεωργικὸν Πιστωτικὸν Συνεταιρισμὸν Μαχαιράδου Παλαιὸν — Ζακύνθου.
4. Γεωργικὸν Πιστωτικὸν καὶ Προμηθευτικὸν Συνεταιρισμὸν Σκουροχωρίου —Πύργου.
5. Γεωργικὸν Πιστωτικὸν Συνεταιρισμὸν Ἀγρινίου κλπ..

Ἤδη διεξάγουν τὴν ἐργασίαν ταύτην 152 Συνεταιρισμοί, πρόκειται δὲ νὰ ἀναλάβουν τὴν ἄσκησιν τῆς λειτουργίας ταύτης καὶ ὡρισμένοι ἄλλοι Συνεταιρισμοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνετέθη ἡ ὁμοία ἐργασία παλαιότερον.

ΔΙΑΚΟΠΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Ἡ ΕΑΥΕ «Γλαῦκος» φέρει εἰς γνῶσιν τῶν κ. κ. καταναλωτῶν της ὅτι, αὔριον Τετάρτην καὶ κατὰ τὰς ὥρας ἀπὸ 6 π. μ. μέχρι 12ης μεσημβρινῆς θὰ διακοπῇ ἡ παροχὴ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τὰς κάτωθι περιοχὰς τῆς πόλεως, λόγῳ ἐκτελέσεως ἀπαραιτήτων ἐργασιῶν ἐπὶ τοῦ δικτύου της.

Περιοχὴ Κόκκινου Μύλου, Παλιουργιά, «Ἐγγλέζικα». Τσαούση, Μιντιλογλίου, Ροϊτίκων καὶ Μονοδενδρίου.

(ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ)

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΡΑΠΤΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΡΑΠΤΕΡΓΑΤΡΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ ἄνω Συνδέσμου ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

Παν. Καρνέζος, πρόεδρος, Κωνστ. Μαυρομάτης, ἀντιπρόεδρος, Γεώργ. Σολδάτος, γεν. γραμματεύς, Γεωργ. Παπαλεωνιδόπουλος, ταμίας καὶ σύμβουλοι Εὐθ. Γεωργόπουλος, Ἰ. Γεωργακόπουλος, Ἀλεξάνδρα Χριστοφῆ, Κωνσταντίνος Διαμαντῆς. Ἀντιπρόσωποι Ἐργατικοῦ Κέντρου: Παν. Καρνέζος, Γεώργ. Σολδάτος, Ἰωάν. Γεωργακόπουλος. Ἀντιπρόσωπος Ὁμοσπονδίας Ἰματισμοῦ Παν. Καρνέζος.

(Ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ)

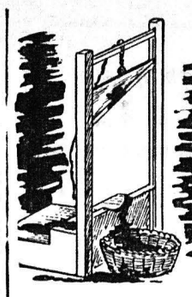

Η ΦΡΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΗΜΙΟΣ

τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

76ον

Ἡ δίκη τοῦ Σωμὲτ ὡρίσθη κε διὰ τὴν 12ην Ἀπριλίου 1794. Πρόεδρος τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου δὲν ἦτο πλέον ὁ Ἑρμάν. Ὑποπεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Ροβεσπιέρου, εἶχε κλεισθῆ εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Φέρς, συμμεριζόμενος τέλος τὴν τύχην ὅλων ἐκείνων τῶν ἀτυχῶν θυμάτων του, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀποστείλει μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν εἰς τὴν λαιμητόμον.

Τὴν θέσιν του κατεῖχε τώρα ὁ Ντυμάς, χαρακτὴρ διαιτος, θηριώδης Ροβεσπιερανός, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὴν διάθεσιν ἀντὶ νὰ τοὺς δικάσῃ, νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των ἐπὶ τόπου.

Ἡ κατηγορία ποὺ τοὺς ἀπεδόθη, ἐξαντλοῦσε ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Τοὺς κατηγόρησαν ὅτι ἠθέλησαν νὰ δολοφονήσουν τὴν Συνέλευσιν καὶ νὰ ἐπανεγκαταστήσουν τὴν μοναρχίαν καὶ διὰ χίλια δυὸ ἄλλα. Δὲν ἐτηρήθη κανένας ἀπολύτως τύπος κατὰ τὴν διαδικασίαν. Ὁ Ντυμὰς ὥριζε τοὺς κατηγορουμένους, τοὺς ἐλοιδωροῦσε καὶ τοὺς ἐκακομεταχειρίζετο μὲ κάθε τρόπον. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχαν μάρτυρες τῆς κατηγορίας, ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς μάρτυρα ἕνα ἀπὸ τοὺς δικαστάς, τὸν Ρενοντέν.

Ὁ καλὸς αὐτὸς δικαστής, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν κατάθεσίν του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐκάθησε δίπλα εἰς τὸν Ντυμάς, διὰ νὰ γίνῃ τώρα δικαστὴς τῶν ὅσων εἶχε καταθέσει.

Οἱ περισσότεροι κατηγορούμενοι εἶχαν χάσει τελείως τὴν ψυχραιμίαν των καὶ ἔσκυβαν τὸ κεφάλι ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμά των, ὡσὰν νὰ εἶχαν ἐμπρός των τὸν θάνατον.

Ἕνα μόνον ἀπὸ τὰ θύματα τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἀντίκρυσε τὸ δολοφονικὸν δικαστήριον μὲ θάρος: ἡ ἀτυχὴς Λουκία Ντεμουλέν. Ὅταν ὁ ἄνδρας της εὑρίσκετο εἰς τὴν φυλακὴν μαζὶ μὲ τοὺς Δαντωνικούς, εἶχε συστήσει εἰς αὐτοὺς νὰ δείξουν ὅλο τὸ θάρρος των καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν σὰν ἄνδρες ὑπερασπιζόμενοι τὴν ζωήν των.

Τώρα ποὺ ἡ ἴδια εὑρίσκετο εἰς τὸ ἐπιθανάτιον σκαμνί, δὲν ἠθέλησε νὰ δείξῃ ὀλιγώτερον θάρρος ἀπὸ ὅσον εἶχε συμβουλεύσει. Καὶ ἐβάδισε μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς πρὸς τὸν θάνατον μὲ ὑψηλὰ τὸ ὡραῖον κεφάλι της καὶ μὲ τὴν συνείδησιν ἡσυχη, ὅτι ὁ θάνατος δὲν θὰ ἦτο χειρότερος ἀπὸ τὴν ζωήν, ποὺ ὑφίστατο ἀφ' ὅτου εἶχε στερηθῆ τὸν ἀγαπητόν της Κάμιλλον.

Τὸ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον, διαζόμενον νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ ὑψηλά του καθήκοντα, ἔπεσε νὰ τερματίσῃ τὴν δίκην αὐθημερόν. Κανένας μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἐξητάσθη.

Ὁ Φουκιέ - Τενβίλ, ἀπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἕδρας, ἐζήτησε νὰ κηρυχθῆ περαιωμένη ἡ διαδικασία εὐθὺς μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ δικαστοῦ Ρενοντέν καὶ πρὸς τὴν ἄποψίν του συνεφώνησεν ἀμέσως τὸ δικαστήριον.

Ὁ πρόεδρος ἔκαμε μίαν πρόχειρον σύσκεψιν μετὰ τῶν συναδέλφων του ἐπὶ τῆς ἕδρας καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ καθόλου τὴν συνεδρίασιν, ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασίν του. Ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι, εἰκοσιοκτὼ τὸν ἀριθμόν, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον. Τὸ ἀκροατήριον, ὅσον καὶ ἂν εἶχε συνηθίσει εἰς τοιούτου εἴδους ἀποφάσεις, ἤρχισε νὰ ἀποδοκιμάζῃ τὸ δικαστήριον, ὅταν δὲ εἶδε τὴν ὡραίαν Λουκίαν Ντεμουλὲν νὰ ἀπάγεται ἀπὸ τοὺς κλητῆρας τοῦ δικαστηρίου, ἐξέσπασεν εἰς γεροκροτήματα ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ Ντυμάς, διὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐπέκτασιν τῶν ἀποδοκιμασιῶν καὶ μεγαλείτερα ἐπεισόδια, διέταξε τὴν διαίαν ἐκκένωσιν τῆς αἰθούσης καὶ τὴν μεταφορὰν τῶν καταδίκων εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Κονσιερζερί.

Ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς παρέλαβαν, τὰς πρώτας ἀπογευματινὰς ὥρας, καὶ τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὴν πλατείαν τῆς ἐπαναστάσεως, ὅπου ἔγινεν ἡ ἐκτέλεσίς των.

Ὁ Σωμὲτ ἀνέβηκε εἰς τὸ ἴδιο ἁμάξι μὲ τὴν Λουκίαν Ντεμουλὲν καὶ τὴν χήραν του φίλου του Ἐμπέρ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδρομῆς μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως ἔγινεν ἀντικείμενον συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ. Τὴν στιγμὴν ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἁμάξι διὰ νὰ ἀνεβῇ εἰς τὸ ἰκρίωμα, μία ὁμὰς γυναικῶν τοῦ λαοῦ ἐπετέθη διὰ νὰ τὸν ἁρπάσῃ, μὲ μεγάλον δὲ κόπον κατώρθωσαν οἱ φρουροὶ ν' ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσίν των.

Ὁ Σωμέτ, συγκινημένος ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτάς, ἔσπευσε μὲ ὅσας δυνάμεις τοῦ ἔμειναν ἀκόμη, τρικλίζων ὡσὰν νὰ ἦτο μεθυσμένος, ν' ἀνεβῇ τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ δολοφονικὸ μαχαίρι τῆς λαιμητόμου, διὰ νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὸ ψυχικὸν μαρτύριον, ποὺ ὑφίστατο.

— Πολῖτα, μοῦ εἶπε, κάμετε γρήγορα. Εἶναι διπλὸς ὁ θάνατος γιὰ μένα, ὅταν βλέπω νὰ πάσχουν μαζί μου καὶ οἱ ἀτυχεῖς μου φίλοι.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ μοῦ ἔδειξε τὸν ὄχλον, ποὺ οὐρλιαζε κάτω ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα. Ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν λαόν, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμεν ἀνὸ συγκίνησιν:

—«Κανεὶς δὲν σᾶς ἀγάπησε μὲ τόσην εἰλικρίνειαν, ὅσον ἐγώ...».

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ δοηθός μου ἐδείκνυε τὸ αἱματωμένο κεφάλι τοῦ Σωμὲτ πρὸς τὰς χιλιάδας τῶν Παρισινῶν, ποὺ συνωθοῦντο γύρω ἀπὸ τὴν λαιμητόμον. Εἰς τὴν θέαν του ἀπήντησε ἕνα ἀπέραντο βογγητὸ καὶ ὅλες οἱ χιλιάδες ἐκεῖνες ἔσκυψαν μὲ πόνο τὸ κεφάλι.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες φορές, ποὺ ὁ Παρισινὸς λαὸς ἐλυπήθηκε τόσο βαθειὰ τὰ θύματα τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Γκιλλοτίνου.

Καὶ ἡ λύπη αὐτὴ ἦταν ἀπολύτως δικαιολογημένη. Οὐσιαστικῶς δὲν εἶχε καρατομηθῆ ὁ Σωμέτ, ἀλλὰ τὸ ἐπαναστατημένο Παρίσι.

Διὰ τοῦ αἱματηροῦ αὐτοῦ τρόπου ὁ Ροβεσπιέρος ἐπιβάλλει τὴν δικτατορίαν του. Ὅλη ἡ ἐξουσία περιέρχεται εἰς τὰ χέρια τῆς Ἐπιτροπῆς Κοινῆς Σωτηρίας, τῆς ὁποίας προεδρεύει ὁ ἴδιος.

Ἡ Συνέλευσις ὑποσκελίζεται καὶ μεταβάλλεται εἰς πειθήνιον ὄργανόν της. Κάθε ὕποπτος διὰ τὰ